

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 143/2017
08.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Негић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранислав Ђурић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици - по тужби и по противтужби, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 446/16 од 26.10.2016. године, у седници одржаној 08.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 446/16 од 26.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П2 348/14 од 20.05.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да је тужени извршио насиље у породици на тај начин што је током 2013. и 2014. године, у више наврата, вербално нападао тужиљу, при чему је уз претње и употребу физичке силе спречавао да уђе у породичну кућу, те да се туженом одреди мера заштите од насиља у породици, односно да му се забрани приближавање тужиљи на растојање ближе од 100 метара, као и да му се забрани свако даље узнемиравање тужиље, у трајању од годину дана. Ставом другим изреке усвојен је противтужбени захтев и одређена мера заштите од насиља у породици, па је тужиљи забрањено да приступа у простор око места становања туженог, у улици ... бр. ... у ..., на растојање од 50 метара од кућног плаца. Ставом трећим изреке забрањено је тужиљи даље узнемиравање туженог, како вербално, тако и слањем СМС порука, односно предузимање било каквих радњи којима се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство туженог. Ставом четвртим изреке одређено је да ће ова заштитна мера трајати до 20.05.2017. године, са могућношћу продужења исте све док не престану разлози због којих је ова мера одређена, а ставом петим изреке да жалба не задржава извршење пресуде о одређивању заштитне мере од насиља у породици. Ставом шестим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 446/16 од 26.10.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом, трећем, четвртном и петом изреке, док је ставом другим изреке, укинута првостепена одлука у ставу шестом изреке и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање у том делу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује, а осталим наводима ревизије се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужени је син тужиље из првог брака, рођен ... године. Након развода тужиље са првим супругом, она се са туженим преселила у породичну кућу својих родитеља у ..., коју је више пута напуштала због свађе са родитељима, а коначно се иселила 1994. године, када је засновала нову брачну заједницу, док је тужени остао да живи са бабом и дедом, родитељима тужиље, који су се старали о њему, издржавали га и школовали. Тужени је 2011. године, у својству даваоца издржавања, са бабом и дедом, родитељима тужиље, као примаоцима издржавања, закључио уговор о доживотном издржавању. После развода од другог супруга, тужиља се 2011. године преселила у Међутим, 2013. године, након што је отац тужиље одбио предлог њеног садашњег супруга ВВ да му фиктивно прода кућу у ..., да би он (супруг тужиље) ставио хипотеку за кредит, тужиља је почела да долази у кућу у ..., да их вербално и психички узнемирава, туженом је слала и СМС поруке узнемирујуће садржине (којима чак прети и његовој физичкој безбедности, одузимању докторске лиценце, проклиње га...). Претње тужиље и овакво њено понашања, били су разлог што тужени и његов деда, отац тужиље, више пута нису хтели да је пуште да уђе у кућу, због чега је она 29.08.2014. године разбила стакло од улазних врата куће.

Код овако утврђеног чињеничног стања, судови основано налазе да понашање тужиље представља физичко, психичко и вербално насиље над туженим, при чему је последица оваквог њеног понашања угрожавања душевног здравља и спокојства, као и телесног интегритета туженог, на основу чега, правилном применом одредбе члана 10. и 197. став 1. и став 2. тачка 6. Породичног закона Републике Србије („Службени гласник РС“ број 18/05), налазе

да овакво понашање тужиле представља вршење насиље у породици над туженим.

Врховни касациони суд налази да су изречене мере заштите од насиља у породици, забраном тужилу приступа простору око места становања туженог на раздаљину мању од 50 метара од кућног плаца, као и забране даљег вербалног узнемиравања и слања СМС порука, као и предузимања било којих других радњи којима се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство туженог, у трајању од једне године са могућношћу продужења док не престану разлози због којих су мере одређене, изречене уз правилну примену одредбе члана 198. став 2. тачка 3. и 5. и члана 199. Породичног закона, с обзиром да представљају адекватну меру заштите од насиља према утврђеној врсти и обиму насиља. На овај начин остварује се и сврха изречене мере, односно спречавање и престанак описаног понашања тужиле које представља насиље.

Тужбени захтев којим је тужилу тражила да се утврди да је тужени над њом вршио насиље у породици, правилно је одбијен као неоснован, јер иако је на тужилу терет доказивања основаности навода и чињеница на којима заснива свој тужбени захтев, у складу са одредбом члана 7. став 1. и 2. и члана 228. у вези члана 231. ЗПП, она није доказала да је тужени извршио радње које се тужбом наводе, а које представљају насиље. Судови јесу утврдили да тужени и његов деда, а отац тужиле, јесу више пута онемогућили тужилу улазак у кућу у Зајечару, али су, према утврђеном чињеничном стању, то чинили да би избегли све видове вербалног узнемиравања које је тужилу чинила према туженом и свом оцу. Исто су учинили и 29.08.2014. године, али такође да би спречили даље насилно понашање тужиле, које је она исказала претходно тог дана, због чега се ово спречавање тужиле да уђе у кућу не може сматрати насиљем у породици. При том, тужилу ни у тужби ни у току поступка не наводи, па самим тим и не доказује да је тужени било када дошао у ..., где је њено пребивалиште, или на место њеног боравка у ... и на тим местима показао било који вид насилног понашања према њој, већ и према њеним наводима, до непријатних ситуација је долазило искључиво када је она долазила у кућу својих родитеља у ..., из чега произилази да је тужени избегавао како сусрете тако и сукобе било које врсте с тужилу, што је у супротности с њеним тврдњама о насилном понашању туженог.

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду наводе ревизије којима се указује на кривичне пријаве поднете против туженог, Основном и Вишем јавном тужилаштву у Зајечару, па налази да су нижестепени судови правилно оценили да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, с обзиром да су све пријаве поднете од стране тужиле, поводом истих догађаја које истиче и у својој тужби у овом поступку, али она није доказала да је по овим пријавама и поступано, односно да је против туженог покренут и кривични поступак, па самим тим ни да је донета осуђујућа пресуда за учињено кривично дело насиља у породици. Имајући ово у виду, као и правило о презумпцији невиности, не може се прихватити навод тужиле да тужени јесте предузео радње које представљају насиље у породици, а које му она тужбом ставља на терет, само на основу чињенице (доказа) да је она за те радње против њега поднела кривичну пријаву Основном или Вишем јавном тужилаштву у

Зајечару, у ситуацији када она суду у овом поступку није предложила или пружила друга доказна средства којима би потврдила истинитост својих тврдњи из тужбе.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић